

- аналіз законодавства в сфері виробництва і споживання;
  - визначення інвестиційних можливостей суб'єктів підприємництва з урахуванням рівня економічного розвитку регіону, району;
  - аналіз граничних витрат на здійснення інвестиційного проекту;
  - визначення ресурсної і ринкової орієнтації;
  - аналіз попиту, пропозиції і конкуренції;
3. Виробничо-технологічна частина і концепція маркетингу інвестиційного проекту:
- розробка виробничої програми і визначення потреб у матеріалах, трудових ресурсах;
  - вибір оптимальної виробничої потужності, варіантів технологій, устаткування і ноу-хау;
  - придбання повного права на технологію чи спільного володіння;
  - створення іміджу підприємства і проникнення на ринок продукції, товарів, послуг;
  - оцінка доходів із складанням прогнозів росту чи падіння цін і рівня продажу.
4. Фінансовий аналіз і оцінка інвестицій.
- аналіз проєктованого доходу з урахуванням надійності інформації, значимості витрат і вартості;
  - оцінка потреби в довгострокових кредитах, іпотечних судах, лізинговому фінансуванні;
  - розрахунок непередбачених матеріально-фінансових витрат і визначення строку окупності, норми прибутку.

В умовах скорочення державних інвестицій з державного бюджету, при величезних інвестиційних потребах особливого значення набуває цілеспрямований вихід активних представників бізнесу на закордонних і вітчизняних інвесторів. При цьому форми і методи фінансування інвестиційних проєктів для них можуть бути різні.

У цьому зв'язку розроблена технологія інвестування покликана допомогти підприємцям вирішити конкретні задачі по залученню засобів і участі в процесі створення чи поповнення запасу капіталу за рахунок іноземних і вітчизняних інвестицій. Збільшення високоєфективних інвестицій в окремі галузі української економіки є найважливішою передумовою економічного підйому країни і її регіонів.

ІНСТИТУЦІЙНА ОБУМОВЛЕНІСТЬ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

*О.М. Панкратова, к.е.н., доцент
Харківський інститут фінансів*

Київського національного торговельно-економічного університету

В даний час українські підприємства функціонують в умовах негативних явищ як об'єктивного, так і суб'єктивного характеру. Ці явища значно впливають на сприйнятливість підприємств до вимог ринку, пов'язаних з інноваційним розвитком суб'єктів господарювання, а, значить, вплив відбувається і на стійке положення, конкурентоспроможність. На сучасному етапі розвитку ринкових відносин виникає необхідність використовувати нові підходи до формування стійкого інноваційного розвитку підприємств.

Впровадження інноваційних технологій на підприємствах призводить до оновлення номенклатури товарів, що випускаються, поліпшенню якості продукції для задоволення попиту споживачів і максимізації прибутку, отже, відбувається підвищення ефективності роботи суб'єкта господарювання.

Будь-яке підприємство прагне підтримувати конкурентоспроможність своєї продукції і забезпечувати рівень фінансово-економічних показників не нижче середньогалузевих. Це робить підприємство стратегічно стійким на ринку. Конкурентні переваги при цьому зберігаються на тривалий час, забезпечуючи високу якість продукції і попит на неї. Інновації виступають при цьому основною перевагою підприємства.

У сучасних умовах розвитку економіки перед суб'єктами господарювання різного рівня стоїть проблема реформатування систем, способів, методів і економічних механізмів управління стійкістю розвитку з точки зору інноваційного підходу. Активна інноваційна діяльність забезпечує стратегічну стійкість підприємства.

Тому вирішення економічних, соціальних, управлінських і особистих проблем у сучасному суспільстві передбачає специфічний новаторський стиль господарювання. В основі цього стилю лежить орієнтація на нововведення, новації, систематична і постійна інноваційна діяльність.

Інноваційний підхід – це систематичний процес якісних змін продукції, що випускається, засобів праці, предметів праці, технології, організації виробництва та управління ним. Метою цього процесу є підвищення конкурентоспроможності та ефективності виробництва.

Інноваційний підхід дозволяє надати суб'єкту господарювання статус інноваційної стійкості і класифікувати його як інноваційне стійке підприємство. Інноваційний розвиток підприємства передбачає підвищення якості продукції, ефективне використання ресурсів, поліпшення продуктивності праці на базі якісної зміни технологій, організації та управління процесом виробництва, що забезпечують отримання прибутку. Другий напрямок розвитку підприємства – стійкість, ґрунтується на принципах, методах, які сприяють підвищенню технологічної, фінансової та організаційної стійкості роботи підприємства. Разом вони забезпечують інноваційну стійкість підприємству і ґрунтуються на постійній активації інноваційної діяльності.

На успішну реалізацію інновацій на підприємстві впливає безліч факторів, таких як: виробничо-технічна база, інвестиції, НТП, система управління, основні види ресурсів. Грамотне співвідношення і використання цих чинників призведе до позитивного результату реалізації інноваційної стратегії.

Важливим моментом при стратегічному плануванні інновацій є врахування інноваційного потенціалу конкурентів і ставлення державних органів до інноваційного розвитку підприємства, а так само атмосфера в країні в цілому.

У сучасних умовах розвитку економіки прийнято виділяти такі види стійкого інноваційного розвитку організації:

- комплексна механізація і автоматизація виробництва, автоматизація;
- хімізація виробництва;
- електрифікація;
- електронізація;
- нові матеріали;
- освоєння нових технологій.

Інноваційний розвиток – це процес цілеспрямованого, послідовного руху до збалансованого інноваційного стану під впливом різних зовнішніх і внутрішніх факторів. Синтез даних впливів визначає стійкість організаційно-функціональної системи організації в умовах глобалізації, який, в свою чергу, характеризується результатом якості, досягнутим в залежності від інтенсивності і швидкості інноваційних процесів.

Сьогодні можна констатувати наличие маси проблем, які визнані сучасною кризою. Остання криза показала всю небезпеку і безперспективність орієнтації на експортно-сировинну модель розвитку країни та використання переваг, пов'язаних із відносно низькою вартістю робочої сили. Все це диктує необхідність скорішого переведення економіки в площину інноваційного розвитку. Держава та бізнес повинні докласти ефективні зусилля до підвищення рівня інноваційності економіки, її диверсифікації та створення умов для вирішення завдань інноваційного розвитку.

Такий шлях обумовлює необхідність істотних перетворень в інституційному середовищі ведення бізнесу в Україні, формування сприятливого інноваційного клімату, активізації досліджень і розробок, здійснення прориву у сфері використання сучасних інформаційних і комунікаційних технологій [1].

Перелік посилань:

1. *Інноваційна Україна 2020 : національна доповідь / за заг. ред. В. М. Гейця та ін. ; НАН України. – К., 2015. – 336 с.*

ПРОБЛЕМИ КОМЕРЦІОНАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙ У ФОРМАТІ «ПОТРІЙНОЇ СПІРАЛІ»

І.В. Петлін, к.е.н., доцент

ПВНЗ «Європейський університет», Львівська філія

Незважаючи на те, що Україна має могутній інноваційний потенціал, поза увагою залишається багато невирішених питань у цій сфері, а саме: питання правового регулювання, форм здійснення інноваційної діяльності, особливостей функціонування суб'єктів інноваційної інфраструктури, створення сприятливих умов щодо залучення інвестицій на реалізацію інноваційних проектів тощо.

Передумовами побудови ефективної національної інноваційної системи є взаємодія учасників інноваційного процесу у відповідності до принципів моделі «Потрійна спіраль» (Triple Helix). Згідно